

Posudek oponenta diplomové práce – Jan Skopec: Refugee music jako performance imigrace

V úvodu svého posudku musím poznamenat, že na práci nahlížím i z pozice vedoucího původní verze práce a můžu tedy hodnotit i změny, kterými prošla oproti původní verzi. Cílem autora předložené práce je dozvědět se, „jaké významy se snaží do své tvorby vkládat samotné Divadlo Archa, nebo přesněji řečeno, konkrétní umělci zainteresovaní na těchto projektech.“ Chce analyzovat, jaké sdělení by chtělo divadlo prostřednictvím hudebně scénických performancí adresovat svému publiku, a zároveň se snaží přijít na to, jaké významy v hudebně scénických performancích Archy spatřuje samotné publikum.“ Zajímá se o to, jak jednotliví diváci čtou sdělení vysílaná divadlem Archa. (s. 9) Cíl se mu v podstatě daří splnit.

Poněkud problematičtější je práce s přepisováním rozhovorů, u kterých autor používá různé způsoby přepisů. Práce tedy není zcela systematická (s. 10). Chybí datace rozhovorů. Pozitivem je naopak sebereflexe autorova vlivu na text. Autor neopomíná ani etické aspekty své práce.

Teoretické ukotvení práce opírající se o kulturní studia a s nimi spjaté teorie o dekodování textu je propracovanější než v původně předložené práci. Ne vždy ale dotahuje autor analýzu dokonce, na s. 78 už opomene říct, že se jedná v případě diváka Petra o vyjednávané čtení. Propracovanější je i oproti původní verzi analytická práce autora s výpověďmi informátorů. Zaujímá k nim kritičtější postup. Autor rozkrývá mocenské pozice západních a ne-západních členů kapely.

Autor správně analyzuje edukativnost projektu divadla Archa. Všimá si, že divadlo chce podávat seriózní sdělení zábavnou formou. Zmiňuje se o rozdělování textů na populární a seriózní. Z práce ale není zjevné, že pro soudobou společnost je charakteristické směřování seriózního a zábavného a to i v rámci edukačního procesu (viz např. N. Postman: Ubavit se k smrti).

V práci jsou drobné překlepy. Některé obraty nejsou úplně šťastně voleny (např. čistokrevný hip-hopový umělec s. 92). Problematické jsou kapitoly věnované hip-hopu. V nich autorovi schází dostatečný odstup a hip-hop v nich podstatě adoruje.

V závěru práce autor dochází k tomu, že „se All Star Refjúdží Band prezentuje jako zmenšený model ideální společnosti fungující na základě multikulturních idejí, kde jsou si všichni rovni bez ohledu na národnost, místo původu nebo náboženské vyznání.“ (s. 95) Odkrývá tak ideologické pozadí kapely. Všimá si, jak se kapela a členové divadla Archa snaží předávat svou ideologii publiku. Kriticky poznamenává, že „tento hudebně-scénický projekt je přitom

v podstatě vzdálen skutečné reflexi procesu imigrace a samotné uprchlíky tak docela nereprezentuje; skuteční azylanti dostávají velice malý prostor k uměleckému vyjádření svých vlastních pocitů, přesvědčení nebo prožitků. Hudebně-scénické texty reprezentují spíše pohled na tuto tematiku profesionálních západních umělců, kteří jsou v problematice angažováni. ” (s. 96)

Celkově je práce zajímavá a přínosná. Je třeba autora pochválit za zlepšení oproti původní verzi především v teoretické a interpretační části. Autor si, ale nedovedl udržet odstup ve všech částech práce, jak bylo zmíněno výše. Její kvalitu také snižuje slabší metodologická část. Práci doporučuji k obhajobě. Hodnotím jí jako **dobrou**. V případě excelentní obhajoby si umím představit i lepší hodnocení.

V Praze 17.5. 2012

Mgr. et Mgr. Jan Beseda